

ВРЕМЕ ДА ПЛАЧЕМ И ВРЕМЕ ДА СЕ БОРИМ

Дейвид Уилкерсън
17 Ноември 2008

*Всички ние се нуждаем от Слово от Бог,
което да ни помогне да преживеем опасните времена*

Когато чета Старият Завет вярата ми се окуражава страшно много от примера на Давид. Той бе сполетян от ужасно бедствие, заради което живота му беше застрашен дори от най-близките му хора. Благоговей пред решителността на Давид да получи слово от Бог във времето на опасността.

Сцената беше следната: Давид и хората му – 600 верни мъже, бягаха от цар Саул, който се опитваше да го убие. В един момент малката армия отседна в градче на име Сиклаг, където настанаха семействата си. Оттам те се отправиха към битката, оставяйки жените и децата си на сигурно в града.

След една от битките, Давид и армията му пътуваха към дома си в продължение на три дни, когато внезапно градчето беше похитено от амаликчаните. Свирепият враг отвлече семействата на Давид и хората му и опожари целия град. Представете си сцената при завръщането на Давид: „И когато Давид и мъжете му дойдоха до града, ето, той беше изгорен с огън и жените им и синовете им, и дъщерите им бяха отведени в плен”(1 Царе 30:3).

Тези силни мъже трябва да са онемели, когато разбраха какво се е случило - толкова внезапно и катастрофално, че не можеха да го повярват. Представям си ги как ходят зашеметени и объркани, плачейки в агонията си: „Как можа да се случи това? Защо го позволи Бог?”. „Тогава Давид и народът, който беше с него, издигнаха гласовете си и плакаха, докато в тях не остана вече сила да плачат” (30:4).

Тази сцена от живота на Давид ни показва, че със сигурност има време за плач, когато ни споходи бедствие. Библията описва войниците на Давид като „силни мъже”, имайки предвид калени в битките мъже, които не ронят сълзи. Но това бедствие ги докара до силен плач.

В края на краищата, това беше голямо нещастие. Не просто загубата на домовете, добитъка или поминъка им - те биха се възстановили от това бързо, но заплахата за възлюбените им жени и деца прониза душите им. А онова, което последва, можеше да бъде още по-опустошително за Давид: „И Давид беше в голямо притеснение, защото народът говореше да го убие с камъни, понеже целият народ беше огорчен духом” (30:6).

Това, на което сме свидетели днес в света е описано в Библията като „ден на отмъщение от ГОСПОДА, година на възмездия за делото на Сион” (Исая 34:8).

Аз вярвам, че чрез всичките кипящи и хаотични събития, които се случват днес в света, Бог събаря алчността и гордостта. Убеден съм, че Той повече не може да позволява на сексуалните перверзии да унищожават душата на цялото поколение. Вярвам и, че гей браковете са точката на възпламеняване на Божието отмъщение.

Периодът, който Исая описва е изпълнен с плач, страх и трепет. Но Господ даде на Исая уверение за народа Си: „Укрепете немощните ръце и утвърдете отслабналите колена. Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Укрепете се! Не бойте се! Ето, вашият Бог идва с отмъщение, с Божия отплата; Той ще дойде и ще ви спаси!” (Исая 35:3-4).

Господ казваше: „Укрепете изтощените. Утвърдете немощните измежду вас. Окуражете всички, които се страхуват и са изпълнени с безпокойство. Кажете им: „Няма смисъл да се страхувате. Всичко това е работа на Господ и чрез нея Той ще опази народа Си. Той го прави, за да ви спаси.”

Възлюбени, дори и най-благочестивия сред нас преживява внезапен пристъп на страх, когато го сполети криза. В такова време не е грях да преживееш момент на дълбоко безпокойство. Всъщност, когато Бог даде това слово на Исая, Той искаше да се увери, че всички, които се чувстват покосени от ужасната ситуация, няма да бъдат смазани от нея. Той искаше всяко изтощено, притеснено сърце да чуе: „Не се страхувай! Окуражи се, понеже Господ е Спасител на народа Си.”

След периода на плача идва време за борба.

Идва време, когато трябва да свърши всичкия плач. Това е момент, в който Божия народ трябва да се изправи над скръбта си, над ежедневните си лоши предчувствия и да се върне в битката. В Новият Завет, в книгата Евреи отекват думите на Исая: „Затова укрепете немощните ръце и отслабналите колена и направете за краката си прави пътища, за да не се отклони куцото, а да се изцели” (Евреи 12:12-13).

Смисълът тук е: „Не се отчайвай. Изправи се и се бори за вярата си. Упражни доверието си в Господ. Не се поддавай на болните си, треперещи колена. Вместо това продължи да бягаш. Ако се поддадеш на страха и притеснението, вярата ти ще бъде осакатена.”

Помислете за осакатената реакция на армията на Давид на сполетялото ги нещастие. Те обвиняваха него за катастрофата. Бяха толкова объркани и огорчени от злочестието си, че започнаха да събират камъни, за да го убият.

Според мен точно това правят повечето хора в момента заради икономическата катастрофа. Много от тях са заслепени от несправедливостта и се обръщат на всички посоки с въпроса: „Кого да обвиним за катастрофата? Хвърлете ги в затвора!”

Призовавам всеки последовател на Исус – забравете как се стигна дотук. Забравете за това кой е отговорен. Но най-вече забравете личните си въпроси: „Само ако бях направил така и така, финансите ми щяха да са наред.“ Ако се осланяш на подобни мисли, страха ти ще се превърне в ярост или в някакъв осакатен, разрушителен дух. Не! Господ има друга посока за цялата ви енергия. Словото Му ни казва: „Сега е момента да се бориш за вярата си!”

Помислете за реакцията на Давид към катастрофата му - той се окуражи! „Но Давид се укрепи в ГОСПОДА” (1 Царе 30:6). Вместо да се предаде, Давид реши да се бори със страховете си. Аз вярвам, че го направи след като си припомни всичките Божии освобождения в миналото му. Като млад, Давид беше убивал мечка, лъв и гиганта Голиат. Сега той си припомни тези битки и многото други, които беше спечелил поради непоклатимата си вяра.

Давид казваше: „Нуждая се от слово от Господ.” Той знаеше, че никой не е в състояние да го окуражи – нито свещеника му Авиатар, нито много мъдрите генерали под негово ръководство, нито който и да е съветник. Давид се нуждаеше от слово директно от Онзи, Който го беше освобождавал от всяко бедствие, пред което се беше изправял.

Взлюбени, същото важи за теб и мен днес. Просто няма никой на земята, който може да измъкне душата ти от отчаянието. Никой не може да поддържа духа ти окуражен в кризата. Всички ние трябва да получим слово от Господ. Както и Давид, така и ние сме призвани да се укрепим, като си припомним миналите освобождения от Господ в живота ни и онези времена, когато Бог е доказал, че е верен към миналите поколения.

Куражът, който си вдъхваме един на друг е само донякъде.

Ако проповедите, които слушаш от пастора ти са помазани, те ще произведат живот в теб. Проповядването на Божието Слово винаги ще окуражава светиите Му. По същият начин общото хваление ще те привдигне за известно време. Но колко бързо забравяме, че ободряването след неделната служба има край. Като минат понеделник и вторник и новините започнат да се влошават, често отново падаме в пристъпи на отчаяние и страх.

В нормално време аз съм в състояние да получа съвет от благочестивата си съпруга Гуен. Тя винаги ми казва добри думи - точно онова, от което се нуждая. Изпитвам към нея онова, което Давид изпитваше към Авигея, когато каза: „Ето, аз послушах гласа ти” (1 Царе 25:35). Но, в смутни времена нещата могат да бъдат различни. Когато вярата ни е под заплаха – всъщност, когато самия ни живот е застрашен – съвета на съпругата, пастора и мъдрите приятели е добър само донякъде.

Днес живеем в страховити времена, каквито малцина от нас са виждали. Истината е, че само лично слово от Господ може да ни помогне в такива моменти и да ни даде продължителната надежда, от която се нуждаем. А в цялата история на човечеството, Бог винаги е бил верен да даде слово на народа Си.

В Старият Завет отново и отново четем следната фраза: „Божие слово дойде...” Библията казва за Авраам: „След тези събития ГОСПОДНОТО слово беше към Аврам” (Битие 15:1). За Исус Навиев се казва: „според думата на ГОСПОДА, която Той беше заповядал на Исус” (Исус Навиев 8:27). Така беше и с Давид и пророците. За тях пише: „Господното слово дойде при...”.

Що се отнася до Божия народ днес, ние имаме Святия Дух, Който да ни даде слово от небето. Утехата, изцерението, водителството от Господ са на разположение на нас, които вярваме в Него чрез Святия Дух.

Помислете за 600-те войници, които следваха Давид. Те чуха словото, което Бог даде на водача им. Но то трябваше да оживее лично във всеки един от тях. Трябваше лично Бог да им говори в духа, така че и те да започнат да се бият.

Така е и днес – аз вярвам, че предизвикателството за всеки вярващ е да стои в Словото, докато Святия Дух накара Божиите обещания да изскочат от страниците лично към тях. Ние ще разберем кога се е случило това по тихия, спокоен гласец на Духа, който ще ни прошепне: „Това е твоето обещание. Това е Божието Слово, което се дава на теб, за да те изведе от трудните времена.”

Убеден съм, че не можеш да се биеш в битката на вярата, без да си чул уверителния Господен глас.

Давид се окуражи, върна борбеността си и веднага започна да действа чрез вяра.

Когато Давид възвърна борбения си дух, той изпрати да му донесат нещо, което беше познато като ефод - вид свещеническо облекло, на което имаше два камъка, пришити върху нагръдника. Понякога Бог говореше чрез ефода. А Давид беше решен да получи слово на напътствие от Господ.

„И Давид каза на свещеника Авиатар... Моля те, донеси ми ефода. И Авиатар донесе ефода на Давид. И Давид се допита до ГОСПОДА и каза: Да преследвам ли тази дружина? Ще ги настигна ли?” (1 Царе 30:7-8).

Помислете за това, което направи Давид. След като беше плакал и беше възвърнал бойния си дух, този човек веднага падна на колене. Господ му даде словото на водителство, от което се нуждаеше: „А Той му отговори: Преследвай ги, защото непременно ще ги настигнеш и непременно ще избавиш всичко” (30:8). Божието напътствие към Давид беше: „Давай. Ще победиш.” С други думи: „Бий се!”

Във следващият стих четем: „Тогавя Давид отиде, той и шестстотинте мъже, които бяха с него” (30:9). Давид бързо подейства според словото, което Бог му даде. Но аз се чудя откъде знаеше посоката, по която да тръгне, за да си възвърне всичко?

Аз вярвам, че зад Давид имаше глас, който му прошепваше: „Това е пътя, върви по него.“ И, възлюбени, същото важи и за нас днес. Много църкви пеят окуражаващата евангелска песен: „Той ще проправи път“, и нашия Господ прави точно това. Виждате ли, Той е имал план за всеки един от нас преди да ни сполети настоящото бедствие. И той все още действа, дори и в сегашната ни бъркотия.

Убеден съм, че Давид си повтаряше това слово непрестанно: „Ще си възвърнеш всичко.“ Той знаеше много добре, че няма да си възвърне къщата в Сиклаг. Никой от войниците му нямаше да възстанови дома, градината, вещите си. Всичко това си беше заминало. Не, „всичкото“, което щяха да си възстановят, беше сигурността и безопасността на семействата си.

Виждате ли приликите с нашето време? Тези мъже нямаше да възстановят отминалия си начин на живот. Те нямаше да се върнат към онези тихи, спокойни дни. „Доброто старо време“ вече беше в историята.

Но това не интересуваше Давид и 600-те силни мъже. Всичко, което ги вълнуваше, беше, че семействата им – онова, което наистина си струваше – щяха да бъдат на сигурно място. Може да трябваше да живеят в шатри със съпругите и децата си след това. Но Бог ги беше уверил, че щяха да бъдат в безопасност.

Бог не каза на Давид как ще освободи него и семейството му.

Възлюбени, Господ няма да ни обясни как ще се погрижи за близките ни. Няма да ни покаже как ще ни държи в безопасност в най-трудните времена. Неговите пътища са толкова необичайни и невероятни, че никога не бихме могли да си ги обясним.

Колкото до Давид, освобождението му дойде по необичаен начин – умиращ млад египтянин. Този слуга беше полумъртъв, когато Давид го намери в пустинята и го нахрани и напои. Когато го попита: „Ти кой си?“, аз мисля, че Бог му прошепна: „Давид, той е освобождението ти.“ Колко необичайни и чудотворни са пътищата Му! Точно това полумъртво египетско момче щеше да покаже пътя на армията на Давид, където щяха да намерят лагера на врага. С две думи – Бог използва безименно момче, за да заведе хората си там, където щяха да си възвърнат всичко.

Накрая, нека ви отведе отново в Исаия 35:4: „Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Укрепете се! Не бойте се! Ето, вашият Бог идва с отмъщение, с Божия отплата; Той ще дойде и ще ви спаси!“

Докато светът търпи Божието отмъщение, докато всичко изглежда излиза извън контрол, Бог ни спасява. Той използва дори хаоса в световните събития, за да достави спасението Си. Той е верен да спаси и опази народа Си във всяко бедствие.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Time to Weep and a Time to Fight](#) / [Време да плачем и време да се борим](#)